

Affekt og eksklusion i medieomtalen af dansk Palæstina-solidaritetsaktivisme efter 7. oktober 2023

Unge og aktivisme

Artiklen analyserer et udsnit af medieomtalen af den danske Palæstina-solidaritetsbevægelse efter 7. oktober 2023 med fokus på, hvordan følelser som vrede og frygt på forskellig vis forbindes til bevægelsen, og hvilken rolle disse følelser spiller i den kritik, der blev rejst af bevægelsen. Med afsæt i teori om sociale bevægelser som retoriske formationer og affektteori som analytisk ramme illustrerer artiklen, hvordan disse følelser medvirker til en retorisk udgrænsning af aktivisterne. Mere specifikt argumenterer artiklen for, at vrede i retorisk perspektiv 'klistrer' til bevægelsen i den forstand, at vrede i dele af medieomtalen fremstilles som karakteriserende for bevægelsen, og at følelsen af vrede fremstilles som et udtryk for en

farlig ungdomskultur og et potentielt skridt på vej mod radikaliserings, vold og terrorisme. Her fremstilles 'deres' (aktivisternes) vrede med andre ord som en trussel mod 'vores' (danske og særligt jødiske borgere) sikkerhed; som en kilde til 'vores' frygt, og denne frygt danner affektivt belæg for, at aktivisterne bør ekskluderes – fra den offentlige samtale, og i visse tilfælde også fra nationen. Med udgangspunkt i kritisk affektteori problematiserer artiklen afslutningsvis ideen om, at vrede er noget, aktivister frit kan bruge eller undlade at bruge, og argumenterer for, at vrede også er noget, der bruges imod dem; noget, der klistrer til dem – og som klistrer til nogle (kollektive) kroppe mere end andre.

Den palæstinensiske frihedskamp har siden ungdomsoprøret i slutningen af 1960'erne været en mærkesag blandt danske venstrefløjsaktivister (Haugbølle, 2022). Efter Hamas' angreb i Israel d. 7. oktober 2023 og Israels efterfølgende krig i Gaza, som af folkedrabsforskere og menneskerettighedsorganisationer omtales som et folkemord (Amnesty International, 2024; B'Tselem, 2025; International Association of Genocide Scholars, 2025), fik den internationale Palæstina-solidaritetsbevægelse fornyet kraft og akut relevans. Herhjemme har aktivismen antaget en række forskellige former fra litterære udgivelser til teltlejre, teach-ins, debatindlæg, demonstrationer, blokader og kampagner mod virksomheder som Mærsk og Terma. Bag de forskelligartede initiativer står en bred vifte af aktører lige fra Internationalt Forums Palæstinagruppe, Forfattere for et frit Palæstina, Studerende mod Besættelsen, Queers Against Occupation and Genocide til Den Grønne Ungdomsbevægelse m.fl.

I den udstrækning aktivisterne beskrives som vrede, fremstilles følelsen ofte som et udtryk for ufornuft og umodenhed, som et udslag af en farlig ungdomskultur såvel som et skridt på vej mod radikaliserings og vold

Denne artikel undersøger dele af den danske medieomtale af Palæstina-solidaritetsaktivisme i en syvmåneders periode fra 7. oktober 2023 til 7. maj 2024

FRIDA HVIID BROBERG

Postdoc, Afdeling for Retorik,
Institut for Kommunikation,
Københavns Universitet,
fhb@hum.ku.dk

med fokus på, hvordan følelser som vrede, raseri, had og frygt træder frem i medieomtalen og på forskellige måder forbindes til bevægelsen og dens aktivisme. Analysen viser, *hvordan* vrede 'klistrer' (Ahmed, 2020) til bevægelsen, (i den forstand, at vrede i dele af mediedækningen fremstilles som karakteriserende for bevægelsen og dens aktivistiske retorik). I den udstrækning aktivisterne beskrives som vrede, fremstilles følelsen ofte som et udtryk for ufornuft og umodenhed, som et udslag af en farlig ungdomskultur såvel som et skridt på vej mod radikaliserings og vold. 'Deres vrede' fremstilles i særdeleshed som en trussel mod 'vores' (danske og særligt jødiske borgeres) sikkerhed; som en kilde til 'vores' frygt. Og denne frygt (for radikaliserings, krig og terror) bruges som belæg for, at visse af aktivisterne bør ekskluderes – ikke alene fra den offentlige debat, men i nogle tilfælde også fra nationen. Med andre ord peger analysen på, hvordan en retorisk udgrænsning af bevægelsen fandt sted i dele af medieomtalen, og at følelser spillede en central rolle heri. Hermed illustrerer analysen, hvordan de følelser, som cirkulerer i mediernes omtale af sociale bevægelser, *gør noget* retorisk. Den viser, hvordan måden, hvorpå følelser sættes i forbindelse med en sociale bevægelse, deltager i formgivningen af selvsamme bevægelse og i den retorisk-affektive afgrænsning af de politiske arenaer, som bevægelsen søger indflydelse indenfor.

Det er ikke muligt på baggrund af denne analyse, ej heller denne artikels formål, at vise, hvorvidt mediedækningen var overvejende kritisk, men snarere at illustrere et fænomen – nemlig hvordan vrede og relaterede følelser 'klistrer' til bevægelsen og associeres til spørgsmål om politisk umodenhed og (il)legitim demokratisk deltagelse

Analysen er baseret på et bredt sammensat tekstkorpus, som jeg har tilgået ved hjælp af systematiske søgninger på medieovervågningsplatformen Infomedia. Her har jeg søgt på 'Palæstina' + 'demonstration' og 'Palæstina' + 'aktivisme' i perioden 7. oktober 2023 til og med 7. maj 2024 i alle landsdækkende og regionale dagblade samt DR og TV 2's digitale nyhedssider, Ekstra Bladet, B.T. og Weekendavisen. I en gennemlæsning af det samlede korpus har jeg manuelt udvalgt de artikler og passager i artikler, der nævner vrede og raseri, eller på andre måder beskriver aktivisterne og deres udtryksform som følelsesladede. Det er ikke artiklens formål at fastslå, at vrede var den dominerende følelse, som bevægelsen blev fortolket igennem. Snarere er fokus på at illustrere et retorisk-affektivt mønster, som tegnede sig i (dele af) medieomtalen, hvor vrede blev koblet til krav om aktivisters eksklusion fra den offentlige debat og fra nationen. Selvom jeg ikke målrettet har valgt at fokusere på artikler, der kritiserer bevægelsen, kan mit fokus på vrede tænkes at have affødt en 'negativ' bias, da aktivister og sociale bevægelser typisk bliver genstand for offentlig kritik, når de udtrykker – eller bliver opfattet som – vrede (se, f.eks., Jasper, 2014; Srinivasan, 2018). Det er ikke muligt på baggrund af denne analyse, ej heller denne artikels formål, at vise, hvorvidt mediedækningen var overve-

jende kritisk, men snarere at illustrere et fænomen – nemlig *hvordan* vrede og relaterede følelser 'klistrer' til bevægelsen og associeres til spørgsmål om politisk umodenhed og (il)legitim demokratisk deltagelse.

Det er dog værd at bemærke, at danske medier (især i de første måneder efter 7. oktober 2023) fik kritik for at dække bevægelsens demonstrationer sparsomt, uretvisende og negativt, hvilket også resulterede i målrettede aktioner mod mediehus og radio- og tv-stationer (se f.eks. Ernberg, 2023; Hansen, 2023). Jeg deltog selv i denne debat, efter at have fulgt både bevægelsens demonstrationer og mediedækningen af dem tæt, overrasket over niveauet af diskrepans mellem den bevægelse, jeg mødte på gaden, og det billede, som medierne tegnede (Broberg, 2023b). Selvom det i sig selv hverken er unormalt eller problematisk, at mediedækningen af sociale bevægelser, som udfordrer magten og status quo, er kritisk, tager artiklen afsæt i, at sociale bevægelser tjener en central demokratisk funktion, og at ikke-voldelig aktivisme er en vigtig og legitim demokratisk deltagelsesform (se, f.eks., Woodley, 2023; della Porta, 2020).

Analysematerialet spænder fra journalistiske genrer som reportager og nyhedsartikler over andet redaktionelt indhold som lederartikler og klummer til debatindlæg og læserbreve. Analysen sidestiller dermed tekster, som er forfattet af skribenter med vidt forskellig autoritet og adkomst uden at skelne mellem medier og genrer. Denne tilgang giver mening, idet artiklen, som jeg vil uddybe i det følgende, dels anskuer sociale bevægelser som retoriske formationer snarere end som kollektive aktører (Foust og Alvarado, 2018) og dels forstår følelser som kropsligt-kulturelle fænomener, der cirkulerer og orienterer, former og afgrænser (kollektive) kroppe (Ahmed, 2020), snarere end som noget, der tager sit udspring i en individuel krop. Analysen tager således ikke sigte mod de enkelte medier, artikler eller skribenter, som figurerer i analysen med navns nævnelse, men er i stedet interesseret i at identificere et retorisk mønster, som disse tilsammen med andre medietekster tegner. Derfor behandler jeg heller ikke medieteksterne i deres helhed, men har udvalgt et analysemateriale bestående af fragmenter af medieomtalen med fokus på, hvordan vrede og relaterede følelser figurerer i mediedækningen og på forskellig vis forbindes til bevægelsen. Artiklens empiri anvendes med andre ord til at identificere nogle retoriske mønstre, som – set fra artiklens analytiske perspektiv – er til stede i medieomtalen, snarere end at den skal forstås som dækkende eller repræsentativ for medieomtalen som sådan.

Affektive økonomier og sociale bevægelser som retoriske formationer

Med sit fokus på affekt skriver artiklen sig ind i nyere retorikforskning i aktivisme og sociale bevægelser, der betoner performativitet, kropslighed og følelser (se f.eks. DeLuca, 1999; Pezzullo, 2003; Rand, 2012). Hvor tidlige retoriske studier havde tendens til at anskue sociale bevægelser som kollektive subjekter, der gør brug af retorik til at opnå deres mere eller mindre givne

politiske mål (Simons, 1970; Stewart, 1980), det vil sige som kollektive retoriske aktører, behandler nyere studier i højere grad sociale bevægelser som *retoriske formationer* (Foust og Alvarado, 2018: 2). At anskue sociale bevægelser som retoriske formationer, fremfor kollektive retoriske aktører, indebærer at forstå sociale bevægelser som produkter, snarere end afsendere, af retorik. Her bliver det relevant at studere de forskellige symbolske, materielle og/eller affektive måder, hvorpå retorik former og bevæger 'det sociale' (Foust og Alvarado, 2018: 2). Det vil sige at undersøge de retoriske processer, handlinger og ytringer, som påvirker social forandring, herunder hvordan sociale bevægelser tager form, afgrænses og udgrænses retorisk: Hvilke retoriske processer gør sig gældende i tilblivelsen eller udviklingen af en social bevægelse, og hvordan kan vi forstå sociale forandringsprocesser som retoriske? Hvilke retoriske processer faciliterer og forhindrer koalitionsarbejde, eller hvordan optegnes grænserne til andre sociale bevægelser, samfundsgrupper, 'magthaverne' eller andre 'andre', som bevægelsen indgår i et antagonistisk forhold til? Og hvordan afskæres sociale bevægelser fra retorisk handlekraft og -rum i den offentlige debat (Berg og Christiansen, 2010)?

I denne artikel betyder det konkret, at jeg undersøger den sociale bevægelse, som den tager form retorisk i (dele af) medieomtalen med fokus på, hvordan følelser som vrede og frygt deltager i denne formgivning. Jeg undersøger medie billedet af Palæstina-solidaritetsbevægelsen ud fra en antagelse om, at forståelsen af, hvordan sociale (ungdoms)bevægelser bliver til og tager form, forudsætter en opmærksomhed på det modtryk, som disse bevægelser formes under og tager form af. Analysen retter derfor blikket mod dele af den modstand, som mødte bevægelsen i en dansk medieoffentlighed, med fokus på, hvilken rolle følelser spiller i denne proces – og herunder hvordan følelser medieres af identitetsmarkører som alder og etnicitet.

Med dette fokus kan artiklen forstås som en forlængelse af det, der kaldes 'den affektive vending' inden for human- og samfundsvidenskaberne (Clough og Halley, 2007). 'Den affektive vending' dækker dog ikke, som navnet kunne antyde, over én teoretisk eller metodisk bevægelse, men en mangfoldighed af kritiske positioner (Koivunen, 2015: 20), og på trods af at den af nogle regnes for en reaktion på 'den sproglige vending' og som en vending 'tilbage' til kropens materialitet, er det langt fra al nyere affektforskning, der vender post-strukturalistisk tankegods ryggen. Mens nogle affektstudier betoner autonom kropslig intensitet (Massumi, 1995; Edbauer, 2004), skriver denne artikel sig ind i den gren af affektstudier, som "insistere[r] på at indskrive følelser og affekter i det politiske og det sociale", hvorfra det bliver relevant at undersøge følelser/affekter som noget, der bevæger sig mellem kroppe, snarere end inderlige og individuelt afgrænsede fænomener (Christiansen o.a., 2013: 4). Her forstås følelser/affekter som performative, altså som på én gang kropsliggjorte og sprogliggjorte fænomener (Ahmed 2014; se også Butler, 2011).

Mens følelser ofte anskues som noget, der bor i enten subjekter eller objekter i form af en egenskab eller et karakteristikum, og noget, der bevæger sig in-

defra-og-ud eller udefra-og-ind, (vi taler om, at vi ”har”, eller at noget/nogen ”giver” os en følelse), så fokuserer artiklen på ”måden hvorpå følelser ’involverer’ subjekter og objekter, uden at de bor positivt indeni dem” (Ahmed, 2020: 28). Snarere end ’indefra-og-ud’ eller ’udefra-og-ind’ bevæger følelser sig ifølge queerteoretikeren Sara Ahmed ’sidelæns’ ”igennem ’klistrede’ associationer mellem tegn, figurer og objekter” (ibid.). Til eksempel beskriver Ahmed, hvordan figuren ’terroristen’ i en dominerende post-9/11 vestlig offentlighed associeres med ’muslimen’, således at kroppe, som associeres med islam, bliver associeret med terrorisme (Ahmed, 2020: 41). Denne sproglige sidestilling af figurer fungerer som implicite argumenter for kausale relationer mellem termer som ’islam’ og ’terrorisme’, hvormed de følelser, der ’klistrer’ til den ene, ’smitter af’ på den anden. Dette kalder Ahmed for *metonymiske glidninger*.

Med sin teori om *affektive økonomier* beskriver Ahmed, hvordan nogle tegn bliver ’overklistret’ med følelser, som tegnene cirkulerer i offentligheden. Her låner hun fra Karl Marx’ kritik af kapitalens logik: På samme måde som varer, ifølge Marx, ikke har en immanent værdi, men opnår og producerer værdi i kraft af deres cirkulation, akkumulerer tegn affektiv værdi i og med deres cirkulation. Som en effekt af denne intensivering eller akkumulation af affekt, former og afgrænser følelser individuelle såvel som kollektive kroppe (f.eks. nationen eller en social bevægelse). Ahmed viser, hvordan tegn, som cirkulerer i det offentlige domæne, orienterer subjekter langs med fællesskaber ved at gøre ’andre’ til kilden til ’vores’ følelser, og hendes tænkning tilbyder således en ramme for at forstå, hvordan følelser strukturerer vores politiske virkeligheder: ”Både når sådanne følelser indgår i undertrykkelse, og når de danner mulighed for radikale modstandsformer” (Bissenbakker og Nebeling, 2020: 13).

I forlængelse heraf beskæftiger jeg mig i denne artikel med følelser som noget, der bevæger sig mellem tegn og kroppe (som i eksemplerne ovenfor), snarere end som noget der tager sit udspring i dem. Med dette fokus bliver det mindre relevant, hvad en følelse som vrede *er*, og mere interessant, hvilke betydninger vrede bliver tillagt, og hvad vrede *gør*: Hvordan vrede danner forbindelser til, former og orienterer (kollektive) kroppe (fx nationen eller en social bevægelse). Jeg undersøger med andre ord ikke, i hvilken udstrækning aktivisterne *faktisk var* vrede, eller hvilke følelser der *faktisk karakteriserede* bevægelsen, men hvordan og med hvilke implikationer de i dele af medieomtalen blev *opfattet som* vrede.

Medieomtale af den danske Palæstina-solidaritetsbevægelse

I det følgende analyserer jeg udvalgte dele af mediedækningen af den danske Palæstina-solidaritetsbevægelse, som i høj grad fokuserede på de daglige og sidenhen ugentlige demonstrationer for våbenhvile, ubegrænset nødhjælp og udveksling af gidsler og ulovlige fanger, der i skrivende stund stadig afholdes i København. Demonstrationerne var arrangeret af gruppen Stop Annektningen af Palæstina og senere initiativet Alle På Gaden. Det er dog en central

pointe, at demonstrationerne arrangeret af Stop Annekteringen af Palæstina og Alle På Gaden i medierne blev sidestillet eller behandlet under ét med nogle få mindre demonstrationer arrangeret af den islamiske politiske organisation Hizb ut-Tahrir, som vakte opsigt på grund af omfattende anklager om 'terrorbilligelse' og antisemitisme (Kastrup, 2023). Sammenblandingen skete, på trods af at førstnævnte demonstrationer konsekvent forbyder flag fra politiske organisationer (så som Hizb ut-Tahrir) og eksplicit tager afstand fra antisemitisme og andre former for diskrimination (Stop Annekteringen af Palæstina, 2023), ligesom Stop Annekteringen af Palæstina har rødder i den socialistiske solidaritetsorganisation Internationalt Forum. Fordi de analyserede artikler sjældent skelner eksplicit mellem forskellige aktører og fraktioner af bevægelsen, skelner jeg heller ikke i det følgende. Dette skal ikke forstås som et udtryk for, at jeg ønsker at generalisere de forskellige aktører og udviske deres indbyrdes forskelligheder, der som beskrevet ovenfor, er betydelige. Det følger derimod af artiklens analytiske fokus på bevægelsen, som den tog form i (det undersøgte udsnit af) mediedækningen, såvel som af artiklens affekt-teoretiske ramme, der, som beskrevet ovenfor, fokuserer på, hvordan affekt overføres mellem tegn, når de sidestilles (fx mellem 'terroristen' og 'muslimen', som i Ahmeds eksempel ovenfor, eller som vi skal se i analysen, mellem 'terroristen' og 'aktivisten').

En 'ufornuftig', 'umoden' og 'udemokratisk' vrede klæber til bevægelsen

I de artikler, jeg har undersøgt, klæber vrede til bevægelsen i den forstand at aktivister og demonstrationer *beskrives som* vrede (Corr, 2024; Holm og Reinwald, 2024; Tidemann og Nielsen, 2024), ligesom demonstranter selv betoner vrede som en drivkraft for deres engagement: "Jeg har behov for at vise min vrede mod den danske regering, som bare lader det passere" (Dahlin, 2024; se også Hergel, 2023; Pehrson, 2023). Beskrivelser af raseri går også igen. Kronikredaktør Marcus Rubin beskriver f.eks. i en klumme i Politiken, at demonstranter "raser mod besættelsen af de palæstinensiske områder og Israels overvældende forsvar, som typisk kræver langt flere palæstinensiske liv end israelske (...) Alle nuancer forsvinder, og raseriet får frit løb" (Rubin, 2023). Andre artikler beskriver hvordan aktivisterne drives af "følelser" og "synsninger" (Nilsson, 2023). Deres adfærd sættes således implicit i modsætning til fornuft og argumenter – og til mere langsigtet tænkning: "Ingen af de vrede studerende eller demonstranter bruger et sekund på at overveje, hvordan et frit Palæstina skal se ud, antagelig er de også ligeglade, blot det ikke regeres af jøder" (Krasnik, 2023). Bevægelsen fremstilles på denne måde som en ufornuftig, ukontrolleret kollektiv krop, 'i affekt', ligesom aktivisternes 'vrede' protestretorik portrætteres som ukontrollable følelsesudbrud – som "en kortvarig ventilering af vreden og frustrationen" (Tegluskov, 2024) – snarere end som politiske argumenter.

Repræsentationen af aktivisterne som 'vrede' og 'ufornuftige' kobles endvidere til beskrivelser af dem som 'umodne'. Bevægelsen kaldes for en "studenter- og ungdomsbevægelse" (Keren-Klaris, 2023), ligesom det påpeges, at "gennemsnitsalderen var lav" til en demonstration (Villemoes, 2023), og i dele af me-

dieomtalen fremstilles bevægelsens 'vrede' som et udtryk for umoden identitetsdannelse og selvscenesættelse. I en kommentar med titlen "Ungdommen dyrker Gazakrigen som en TikTok-trend" lyder det f.eks.:

"Den aggressive Palæstina-sympati er tidens hotteste selvscenesættende projekt. De vrede, unge propalæstinademonstranter er enormt vrede og enormt unge. Det viser de igen og igen, når de tropper op ved tilfældige arrangementer, og larmer landets statsminister til tavshed. (...) De larmende demonstranters ligegyldige optrin er ikke andet end et symptom på, at unge mennesker stadig fører bannere for den studentikose og risikofri aktivisme" (Corr, 2024).

Her fremstilles bevægelsens aktivistiske retorik ikke som en politisk handling, men som en "larmende" og "ligegyldig" performativ selvscenesættelse. Bevægelsens vrede affejes dog ikke udelukkende som et uskyldigt tegn på umodenhed, men forbindes også til en problematisk og farlig ungdomskultur: Aktivister sammenlignes med hooligans (Corr, 2024), eller de omtales som "ballademagere" og deres aktivisme som "lømmeladfærd" (Teglskov, 2024). Dette kan læses som en negering af bevægelsens *politiske* identitet (Berg og Christiansen, 2010): Når aktivisterne (i ovenstående eksempler) beskrives som uopdragne unge lømler, der udelukkende er ude på at lave ballade, eller som repræsentanter fra en selvscenesættende ungdomskultur, forstås deres vrede som et udtryk for en underliggende umodenhed, uopdragenhed eller utilpassethed, og ikke som et reelt eller legitimt politisk engagement.

Associationen af vrede med ungdommelig lømmeladfærd og umodenhed, som optræder i ovenstående eksempler, modstilles ikke bare 'fornuft' men også 'demokratisk opførsel' – eksempelvis i en leder i Politiken, som refererer til en aktion, hvor aktivister afbrød en EU-quiz arrangeret af Moderaterne:

"Grundløse, nedsættende anklager og lømmeladfærd hører ikke hjemme i kategorien seriøs demokratisk opførsel, og de mange kræfter, der arbejder for fred, forståelse, nødhjælp og aktivt diplomati, bliver undermineret, når ophidsede protester rettet mod folkevalgte kammer over og bliver til udemokratiske aktioner. Den slags skaber ingen sympati, ingen samtale, intet andet end en kortvarig ventilering af vreden og frustrationen. I værste fald risikerer den slags anstød at legitimere et samfund med mere lukkethed og større afstand mellem borgerne og deres repræsentanter. Et samfund med flere begrænsninger for samtalen" (Teglskov, 2024).

Her bliver 'vrede aktivister' modstillet "seriøs demokratisk opførsel", og de ses som nogle, der kan skabe splittelse og polarisering, være samfundsskadelige og spænde ben for 'den demokratiske samtale' (se også, f.eks., Hermansen, 2024; Holm og Reinwald, 2024).¹

Frygten for radikaliserende, polariserende og potentielt voldelig vrede

Argumentet om at den propalæstinensiske bevægelse afføder polarisering fremstilles i dele af mediedækningen imidlertid ikke bare som skadelig for de-

mokratiet, den kædes også sammen med en trussel om radikaliserings og vold, som i dette interview, hvor terrorforsker Tore Refslund Hamming udtrykker en frygt for en voldelig radikaliserings af bevægelsen:

”Siden angrebet på israelske byer er vreden trådt tydeligt frem: ‘Jeg ser det samme, som mange andre ser på gaderne i Danmark og i onlinegrupper. Man kan se, at der er sket et ret markant skifte siden 7. oktober, som kun er tiltaget i styrke de seneste uger’, siger han til Politiken. Det kan ende galt, tilføjer han. ‘Vi ser en ekstrem polarisering og måske begyndende radikaliserings af standpunkter, som i værste tilfælde kan føre til mobilisering og vold’” (Astrup, 2023).

I citatet fra interviewet (altså den journalistiske bearbejdning af Hammings ord) ser vi, hvordan der sker en sproglig glidning fra ”vrede” til ”polarisering” og ”vold”. At demonstranternes vrede i dele af mediedækningen kædes sammen med og ses som et forstadie til vold og aggression, ser vi også i følgende citat:

”Mange medborgere forklarer ivrigt, hvorfor palæstinenserens vrede og aggression er legitim. At forstå baggrunden for andres følelser og vise medfølelse med de civile ofre er én ting – at være med til at lade voldsspiralen eskalere en anden. Hvis vi virkelig vil fred, skal vi søge dialog og tage afstand fra vold. (...) De, der ønsker at nuancere debatten, får tæsk, fordi budskabet angiveligt ikke passer til demonstrationernes program” (Welz, 2024).

Her fremstilles medfølelse og forståelse som attråværdige dyder, mens vrede kædes sammen med aggression og vold, som igen modstilles dialog og fred. Mens det fremstilles som legitimt at forsøge at forstå palæstinenserens vrede, advarer citatet om at overtage den og dermed lade ”voldsspiralen eskalere”. Kronikken, hvor citatet stammer fra, refererer generelt til ”den måde demonstrationer afholdes på i Danmark” og fortolker bl.a. protestråbet ”from the river to the sea Palestine will be free” som en opfordring til drab på israelske jøder – en fortolkning, som bliver afvist af en række forskere på området, der påpeger, at vendingen ikke siger noget om jøder, men opfordrer til frihed fra undertrykkelse for palæstinensere i hele det historiske Palæstina (se f.eks. Engelbrecht og Brandt, 2023).

Ud over vold associeres bevægelsens vrede også med had. I en artikel som refererer, hvordan justitsminister Peter Hummelgaard blev afbrudt under sin 1. maj-tale af ”en stor flok Palæstina-demonstranter, der var vrede over, at regeringen ikke gør mere for at stoppe krigen i Gaza”, beskrives aktionen som ”vand på en hadmølle” (Østergaard, 2024). I andre sammenhænge kædes vrede over Israels krigsførelse i Gaza sammen med jødehad: ”Man er vred over nogle ting, som sker i Mellemøsten, og så retter man vreden mod enkelte jødiske personer eller institutioner i Danmark. Det er en tydelig antisemitisk afledning,” udtaler professor emeritus Lars Dencik til Information, og artiklen fortsætter: ”Når vrede over begivenhederne i Israel og Mellemøsten kan

komme til udtryk som antisemitisme mod danske jøder, siger Lars Dencik, at det kan skyldes, at der findes en 'latent antisemitisme' i dele af befolkningen, som aktiveres i tilspidsede situationer" (Pastré, 2023). Det er imidlertid uklart, hvem 'man' og 'dele af befolkningen' refererer til i ovenstående citater, ligesom udsagnene ikke tager sigte på én specifik episode eller mod en bestemt del af den propalæstinensiske bevægelse. Interviewet refererer derimod mere generelt til 'den 'abstrakte venstrefløj', der ser verden ud fra antiimperialistiske og postkoloniale teorier" og "islamistiske grupperinger som Hizb ut-Tahrir" (Pastré, 2023).

Vrede bliver hermed behandlet som et generaliseret fænomen og set som et skridt på vejen til radikaliserings og vold, såvel som en kilde til (jøde)had, og dermed som en trussel mod borgernes sikkerhed.

Som tidligere beskrevet kan tegn, der cirkulerer i det offentlige domæne, orientere subjekter langs med fællesskaber ved at gøre 'andre' til kilden til 'vores' følelser (Ahmed, 2020). I ovenstående citater ser vi, hvordan vrede klitrer til Palæstina-solidaritetsbevægelsen og gennem associationer med antisemitisme (had), radikaliserings og vold gør bevægelsen til objekt for andre 'negative' følelser som bekymring og frygt. 'Deres' (dvs. aktivisters) vrede bliver med andre ord objekt for 'vores' (journalistens/debattørens/læserens) frygt.

Dette retoriske mønster bliver endnu mere tydeligt, når vi ser på, hvordan bevægelsen i dele af mediedebatten fremstilles ikke bare som en trussel mod demokratiet eller enkelte (grupper af) borgere, men som en potentiel national sikkerhedstrussel. Som vi skal se i det følgende, forstås bevægelsens aktivisme her som en forlængelse af krigen i Mellemøsten, og 'deres' vrede kobles til en intensiveret terrortrussel. 'Deres' vrede aktivisme bliver med andre ord fremstillet som en trussel mod 'vores' sikkerhed og mod selve nationens eksistens.

'Krig og terrorsympati': Aktivisten som en forestillet trussel mod nationen

I en del af mediedækningen fremstilles demonstrationerne i Danmark metaforisk som en forlængelse af krigen i Gaza: "Krigen raser ikke bare på landjorden i Gaza, men også på tv-kanaler og sociale medier, ved utallige demonstrationer og i de fleste landes parlamenter" (Lidegaard, 2023), ligesom Palæstina-solidaritetsbevægelsen af visse kommentatorer er blevet kaldt for "Hamas' hær" (Allarp, 2024), og deres demonstrationer er blevet beskrevet som en del af Hamas' krigsmaskine og -strategi: "Lad dem demonstrere alt, hvad de har lyst til. De skal bare vide, at de er en del af en krigsmaskine, som Hamas allerede har indregnet. Det er en del af Hamas' strategi" (Tidemann, 2024). Ifølge Ahmed (2014: 12) er metaforer ofte medvirkende i den affektive afsmitning mellem objekter (hvor følelser, som klæber til ét tegn, overføres til et andet): Affektive billeder klæber, og den affektive kobling mellem Hamas/krigen i Mellemøsten og bevægelsen forstærkes således også, når krigsmetaforikken bruges om protesterne på billedligt plan.

I samme bevægelse, som aktivisternes demonstrationer associeres med en støtte af Hamas, anklages de også for at billige terror (Keren-Klaris, 2023) – associationer, der igen kobles til bevægelsens 'vrede': "Herhjemme er vreden over Israels krig så stor, at man har haft svært ved at tage afstand fra Hamas" (Erichsen, 2023). Derved kobles Hamas – som i danske medier omtales som en terrororganisation, fordi organisationen klassificeres sådan af EU – til en frygt for terror i Europa (Frost, 2023; Sørensen, 2023). Når den danske Palæstina-solidaritetsbevægelse på denne måde associeres med Hamas, kan det læses som et eksempel på en 'metonymisk glidning' (Ahmed, 2020), hvor den frygt, som klæber til Hamas, smitter af på bevægelsen gennem deres sidestilling; den frygt som klæber til 'Hamas-terroristen' smitter så at sige af på 'Palæstina-aktivisten'.

I dele af mediedækningen bruges denne associering mellem 'aktivisten' og 'terroristen' som belæg for at førstnævnte ikke er legitime deltagere i den offentlige debat. Retorisk udgrænsning eller eksklusion af aktivister i den offentlige debat er ikke et fænomen, som er særligt for aktivisme relateret til den palæstinensiske sag (se f.eks. Berg og Christiansen, 2010; Broberg, 2023a). Der er en tendens til, at grænserne for legitim deltagelse i den offentlige debat, i medieomtalen af Palæstina-solidaritetsbevægelsen efter 7. oktober 2023, i høj grad kobles til et spørgsmål om nationalitet og nationale grænser. Aktivisternes udtryksform fremstilles blandt andet som udanske: "Når Palæstinaaktivister samles, ikke alene råber de. Agitationen vidner tillige om, at ingen [af aktivisterne] tilsyneladende i ånden er født i Danmark eller sætter synderligt meget pris på at være det" (Kastrup, 2023). Aktivisternes adfærd beskrives således også som koblet til en særlig form for vrede, der knytter an til maskulinitet, ungdommelighed og Mellemøsten, f.eks. i beskrivelser af bevægelsen som en maskulin og racialiseret kollektiv krop bestående af "en flok skæggede unge mænd af arabisk udseende" (Zimmermann, 2024), som råber "med krigerske maskuline røster" (Hergel, 2023).

Andre steder kobles aktivisterne til 'indvandrere' og 'efterkommere', hvis adfærd fremstilles som en trussel mod nationen og dens eksistens:

"Det er et faktum, at en stor gruppe indvandrere og efterkommere ikke forstår at begå sig civiliseret i den offentlige debat (...) [D]e bliver aldrig en del af Danmark, og vi kommer aldrig til at indrette samfundet, så det passer til deres reaktionære værdisæt. Det kan vores land ikke holde til. Der er simpelthen for langt mellem polerne, hvis Danmark skal bestå, som vi kender det" (Poulsen og Mercado, 2023).

Aktivisterne portrætteres således som uciviliserede 'fremmede', der antager en forkert affektiv orientering, nemlig en afsky for snarere end kærlighed til "vores [danske] værdier" – noget, der, i visse tilfælde, bliver brugt som belæg for, at sådanne aktivister bør ekskluderes fra det danske samfund: "Nu må vores veje skilles. Dem, der vil frihed, lighed og demokrati, er velkomne, men dem, der afskyr og åbenlyst bekæmper vores værdier, skal vende tilbage til steder,

der stemmer overens med deres egne værdier” (Jensen, 2023). Nogle steder tager kravet om eksklusion konkret form som et krav om tvangsudvisning af demonstranter, som kaldes ”terror sympatiserede islamister”, der ”fejrer Hamas’ grusomme terrorangreb med Palæstinaflag og røgbomber” (Vistisen, 2023). Her finder eksklusionen således også belæg i de *affekter*, som forbindes til aktivisterne: i dette tilfælde sympati med og glæde over terrorisme.

Konklusion: Vrede som vilkår

Med afsæt i teori om sociale bevægelser som retoriske formationer og affektteori som analytisk ramme har jeg vist, hvordan følelser som vrede og frygt deltager i en retorisk udgrænsning af dansk Palæstina-solidaritetsaktivisme. Mere specifikt har artiklen, gennem en undersøgelse af, hvordan vrede og relaterede følelser cirkulerede i dele af den danske medieomtale af bevægelsen for et frit Palæstina efter 7. oktober 2023, vist, hvordan beskrivelser af bevægelsen som ’vred’ operationaliseres i kritikker af bevægelsen som umoden, udemokratisk og farlig. Når bevægelsen beskrives som et ’ungdomsfænomen’, negeres aktivisternes *politiske* identitet til fordel for et generaliseret blik på unge som følelsesdrevne, irrationelle og umodne. På samme vis kobles beskrivelser af bevægelsen som ’vred’ til forestillinger om aktivisternes religion og etnicitet; til forestillinger om muslimskhed og mellemøstlig kultur – en repræsentation som bl.a. Minganti (2014) har identificeret som en bredere tendens, hvor muslimer i en dominerende vestlig kultur bliver fremstillet som irrationelle og, dermed, i modsætning til moderne demokratisk medborgerskab. I medierne kobles denne ungdommeliggørelse og racialisering af bevægelsen endvidere retorisk til en frygt for vold, radikalisering, krig og terror.

➤➤ Når bevægelsen beskrives som et ’ungdomsfænomen’, negeres aktivisternes politiske identitet til fordel for et generaliseret blik på unge som følelsesdrevne, irrationelle og umodne

Når ’bevægelsens vrede’ bliver associeret med vold og fremstillet som en trussel – ikke bare mod demokratisk debat, men mod nationen – kan det inden for artiklens affektteoretiske ramme læses som et udtryk for, at vrede i dele af medieomtalen klæber til propalæstinensisk aktivisme på en måde, som minder om, hvordan vrede ifølge Ahmed (2009) klæber til antiracisme. Ligesom vrede over racistisk vold ofte bliver fremstillet som voldens oprindelse (Ahmed, 2009: 50), bliver Palæstina-solidaritetsaktivister (der benytter sig af ikke-voldelige aktivistiske metoder såsom lydige afbrydelser af taler) gennem klæbrige associationer med radikalisering og terrorisme fremstillet som ’de voldelige’, når de protesterer mod (dansk medskyld i) Israels vold mod palæstinensere i Gaza. Retorisk bevirker dette en umiddelbar fokusforskydning fra det problem, som den vrede aktivist påpeger (i dette tilfælde drab på civile i Gaza, ulovlig besættelse af palæstinensisk land og den fortsat tilladte danske eksport af komponenter, som bruges af israelske bombefly i Gaza (Andersen og Gjerding, 2023; Gjerding og Andersen, 2024)) til vreden som proble-

met i sig selv; som splittende, radikaliserende og en potentiel terrortrussel. Yderligere tjener denne forskydning som belæg for den retoriske eksklusion af aktivisterne fra den offentlige debat (i form af argumenter om, at deres udtryksform og affektive orientering er demokratisk illegitim), eller sågar at ekskludere dem fra det nationale fællesskab – enten retorisk ('de' er ikke en del af 'os') eller fysisk (gennem krav om udvisning).

I artiklens analysemateriale fremgår det også, hvordan flere politikere eller debattører argumenterer for, at aktivisterne bør undgå at udvise vrede, fordi de risikerer kritik, som skygger for deres budskab og skader deres sag. Alternativet-politiker Jan Kristoffersen udtaler f.eks., at han godt forstår "den frustration og indignation, der måtte ligge bag" de propalæstinensiske aktioner, men er bange for, at det kan virke "kontraproduktivt" og bevirke at folk "mister sympati for sagen" (Holm og Reinwald, 2024). I en leder fra *Jyllands-Posten* med overskriften "Jo højere I råber, jo større bliver selvmålet" kritiseres demonstranter for at udvise en "ret udansk aggressiv attitude, når menneskemængden er vandret hujende og råbende gennem byen", og "overdøve det, demonstranterne selv siger er formålet, nemlig våbenhvile i Gaza" (*Jyllands-Posten*, 2024). Filosof Amia Srinivasan (2018) kalder dette for kontraproduktivtetskritikken af vrede: Den udbredte antagelse, at f.eks. ofre for undertrykkelse eller aktivister bør afstå fra at udtrykke vrede, da dette skader deres sag. Et performativt syn på affekt, som operationaliseret i artiklen her, giver i imidlertid anledning til at stille spørgsmålstejn ved præmissen for denne kritik og se vrede, ikke udelukkende som noget, aktivister strategisk kan bruge eller afstå fra at bruge – men også som noget, der 'bruges imod dem', det vil sige som noget, der klister til dem (og som klister til nogle (kollektive) kroppe mere end andre). Dette sker gennem klæbrige associationer med 'umodenhed', 'vold' og andre 'negative' følelser som had og frygt.

Mens det ikke er muligt at undslippe affektive økonomier, er det imidlertid ifl. Ahmed (2009) muligt at gøre modstand indefra og forhandle følelsers betydning (se også Hemmings, 2015). Dertil kommer, at vrede er en følelse, der tjener væsentlige mobiliserende funktioner for sociale bevægelser: Vrede kan placere skyld for sociale problemer og orientere individer mod kollektiv handling (se f.eks. van Stekelenburg og Klandermans, 2013; Jasper, 2014; Stanley, 2021). Når en bred sammenslutning af Palæstina-solidaritetsgrupper i januar 2024 og igen i maj samme år annoncerede et initiativ, de kaldte "Week of Rage" med daglige, ikke-voldelige protester planlagt for hver ugedag (Stop Annekteringen af Palæstina, 2024a, 2024b) kan det således netop ses som et forsøg på at mobilisere vrede, snarere end at undslippe følelsens klæbrige retoriske greb.

Note

- 1 For en diskussion af afbrydelser af taler og offentlige arrangementer som demokratisk legitim aktivistisk metode i en dansk kontekst se f.eks. Beck (2025), Olsen (2024) og Broberg et al. (kommende).

Referencer

- Ahmed, Sara (2009), "Embodying diversity: problems and paradoxes for Black feminists," *Race Ethnicity and Education*, 12(1): 41–52. <https://doi.org/10.1080/13613320802650931>.
- Ahmed, S. (2014), *The cultural politics of emotion* (Anden udgave). Edinburgh University Press.
- Ahmed, Sara (2020), "Affektive økonomier," i *Et ulydigt arkiv: udvalgte tekster*, D.N. Madsen et al., overs., Nemo, pp. 25–48.
- Allarp, Anne Sofie (2024), "Propagandakrigen har en klar vinder," *Berlingske*, 7. februar, 19.
- Amnesty International (2024), "You feel like you are sub-human": Israel's genocide against Palestinians in Gaza. Amnesty International, <https://amnesty.dk/wp-content/uploads/2024/12/2024-11-29-Gaza-genocide-report.pdf>
- Andersen, L.S., og S. Gjerding (2023), "Jurister: Danmark bryder international ret ved eksport af dele til kampfly," *Information*, 3. april, www.information.dk/indland/2023/03/jurister-danmark-bryder-international-ret-ved-eksport-dele-kampfly
- Astrup, Søren (2023), "»Det bliver kun værre«: Terrorforsker er bekymret for mellemøstkonfliktens følger i de københavnske gader," *Politiken*, 6. november. <https://politiken.dk/danmark/art9605966/Terrorforsker-er-bekymret-for-mellem%C3%B8stkonfliktens-f%C3%B8lger-i-de-k%C3%B8benhavnske-gader>
- Beck, R.T. (2024), Aktivismeforskere: Når aktivister chokerer og forstyrrer, så hjælper det de moderate inde på midten. *Klimamonitor*, 30. oktober, <https://klimamonitor.dk/nyheder/art10013354/N%C3%A5r-aktivister-chokerer-og-forstyrrer-s%C3%A5-hj%C3%A6lper-det-de-moderate-inde-p%C3%A5-midten>
- Berg, Kirstine Marie og Tanja Juul Christiansen (2010), "Retorisk eksklusion: Festen i Hyskenstræde som retorisk handling," *Rhetorica Scandinavica*, 54, 7–28.
- Bissenbakker, Mons og Michael Nebeling (2020), "En følelses grammatik og politik," i Sara Ahmed, *Et ulydigt arkiv: udvalgte tekster*. Nemo, pp.13–24.
- Broberg, Frida Hviid (2023a), "Farveblinde følelser: Den retoriske marginalisering af den danske Black Lives Matter-bevægelse," *Rhetorica Scandinavica*, 27(86): 46–65. <https://doi.org/10.52610/rhs.v27i86.300>
- Broberg, Frida Hviid (2023b), "Forsker: Det er et demokratisk problem, når medierne fortier og fordrejer en af de største og bredeste sociale bevægelser i nyere danmarkshistorie," *Politiken*, 1. december, <https://politiken.dk/debat/kroniken/art9638183/Det-er-et-demokratisk-problem-n%C3%A5r-medierne-fortier-og-fordrejer-en-af-de-st%C3%B8rste-og-bredeste-sociale-bev%C3%A6gelser-i-nyere-danmarkshistorie>
- Broberg, Frida Hviid, Frederik Appel Olsen, Thore Keitum Fisker og Sarah Newton (kommende), "Kampen om kampdagen: Aktivistiske afbrydelser som retorisk anerkendelseskrav," *Rhetorica Scandinavica*.
- B'Tselem (2025), *B'Tselem and Physicians for Human Rights Israel: Israel is committing genocide in the Gaza Strip*, B'Tselem, www.btselem.org/press_releases/20250728_our_genocide
- Butler, J. (2011). *Kønsballade: Feminisme og subversionen af identitet* (T. Houborg, overs.). THP.
- Christiansen, Lene Bull, Bolette Frydendahl og Christina Hee Pedersen (2013), "Vendinger mod følelser og affekt," *Kvinder, Køn & Forskning*, (3–4), <https://doi.org/10.7146/kkf.v0i3-4.28157>
- Clough, Patricia Ticineto og Jean O'Malley Halley (2007), *The affective turn: theorizing the social*, Durham: Duke University Press.
- Corr, Aminata Amanda (2024), "Ungdommen dyrker Gaza-krigen som en TikTok-trend," *Berlingske*, s. 16, 23. april.
- Dahlin, Ulrik (2024), "»Brug nu de rigtige ord Israel begår folkemord«," *Information*, 8. januar, s. 8–9.
- Della Porta, Donatella (2020), *How Social Movements Can Save Democracy: Democratic Innovations from Below*, Polity.
- DeLuca, Kevin Michael (1999), "Unruly Arguments: The Body Rhetoric of Earth First!, Act Up, and Queer Nation," *Argumentation and Advocacy*, 36(1): 9–21. <https://doi.org/10.1080/00028533.1999.11951634>.
- Engelbrecht, S. og T.F. Brandt (2023), "From the river to the sea, Palestine will be free" råber demonstranter. Men er det antisemitisk? Tjekdet, 6. november, www.tjekdet.dk/indsigt/river-sea-palestine-will-be-free-raaber-demonstranter-men-er-det-antisemitisk
- Edbauer, Jenny (2004), "Executive Overspill: Affective Bodies, Intensity, and Bush-in-Relation," *Postmodern Culture*, 15(1), <https://doi.org/10.1353/pmc.2004.0037>.
- Erichsen, Thomas Johannes (2023), "Debat: Vi har også et ansvar," *Jyllands-Posten*, 4. november, s. 30.

- Ernberg, Mathilda (2023), "Information svigter sit ansvar som modstandsavis, når den ikke dækker Gaza-demoerne," *Information*, 23. november www.information.dk/debat/2023/11/information-svigter-ansvar-modstandsavis-naar-daekker-gaza-demoerne
- Foust, Christina R. og Raisa Alvarado (2018), "Rhetoric and Social Movements," i Christina R. Foust og Raisa Alvarado, red., *Oxford Research Encyclopedia of Communication*, Oxford University Press, <https://doi.org/10.1093/acrefore/9780190228613.013.656>.
- Frost, Signe Marie (2023), "Frygt for flere terrorangreb i Europa over jul og nytår," *Tv2*, 23. december, <https://nyheder.tv2.dk/udland/2023-12-23-frygt-for-flere-terrorangreb-i-europa-over-jul-og-nytjaar>
- Gjerding, S. og L.S. Andersen (2024), "Trods krigen i Gaza: Danmark giver nye tilladelser til eksport af dele til Israels kampfly," *Information*, 30. maj, www.information.dk/indland/2024/05/trods-krigen-gaza-danmark-giver-nye-tilladelser-eksport-dele-israels-kampfly
- Haugbølle, Sune (2022), "Snoede forskningsveje og sammenflettede historier: Palæstina i Skandinavien," *Babylon Nordisk tidsskrift for Midtøstenstudier*, (1):140–51. <https://doi.org/10.5617/ba.9406>.
- Hansen, Jeppe Lykke (2023), "Demonstranter på gaden mod manglende mediedækning," *TV 2*, 24. november, <https://nyheder.tv2.dk/samfund/2023-11-23-demonstranter-paa-gaden-mod-manglende-mediedaekning>
- Hemmings, Clare (2015), "Affect and Feminist Methodology, Or What Does It Mean to be Moved?," i Devika Sharma og Frederik Tygstrup, red., *Structures of Feeling*. De Gruyter, s. 147–58. <https://doi.org/10.1515/9783110365481.147>.
- Hergel, Olav (2023), "De gik på gaden for freden, men splittelsen var dyb," *Politiken*, 11. november, <https://politiken.dk/indland/art9606493/De-gik-p%C3%A5-gaden-for-freden-men-splittelsen-var-dyb>
- Hermansen, Anne Sophia (2024), "Vestlig selvlede," *Weekendavisen*, 10. marts, www.weekendavisen.dk/opinion/vestlig-selvlede
- Holm, Thue Ahrenkilde og Tobias Reinwald (2024), "Først skete det i Vega. Nu er det sket igen: »Vi er rystede og skuffede«," *Berlingske.dk*, 11. april, www.berlingske.dk/politik/foerst-skete-det-i-vega-nu-er-det-sket-igen-vi-er-rystede-og-skuffede
- International Association of Genocide Scholars (2025), *IAGS Resolution on the Situation in Gaza*, <https://genocidescholars.org/wp-content/uploads/2025/08/IAGS-Resolution-on-Gaza-FINAL.pdf>.
- Jasper, James M. (2014), "Constructing Indignation: Anger Dynamics in Protest Movements," *Emotion Review*, 6(3): 208–13, <https://doi.org/10.1177/1754073914522863>.
- Jensen, Hans (2023), "Debat: De vil os ikke? Jamen, så send dem hjem," *Jyllands-Posten*, 23. november, s. 9.
- Jyllands-Posten* (2024), "Jo højere I råber, jo større bliver selvmålet," 5. maj, s. 38.
- Kastrup, Mads (2023), "Ja, de råber 'jihad,'" *Ekstra Bladet*, 11. november, <https://ekstrabladet.dk/nyheder/lederen/ja-de-raaber-jihad/10021727>
- Keren-Klaris, Jonathan (2023), "BRUTALITET: Det pro-palæstinensiske hykleri," *Weekendavisen*, 20. oktober, s. 13.
- Koivunen, Anu (2015), "Yes We Can? The Promises of Affect for Queer Scholarship," *Kvinder, Køn & Forskning*, (3–4), <https://doi.org/10.7146/kkf.v0i3-4.28180>.
- Krasnik, Martin (2023), "Safe spaces – ikke for jøderne," *Weekendavisen*, 5. november, www.weekendavisen.dk/content/item/55510
- Lidegaard, Martin (2023), "Debat: Polariseringens ulidelige lethed: Status quo er ikke en mulighed," *Jyllands-Posten*, 25. oktober, 24.
- Massumi, Brian (1995), "The Autonomy of Affect," *Cultural Critique*, 31, s. 83–109.
- Minganti, Pia Karlsson (2014), "Islamic Identity as Third Space: Muslim Women Activists Negotiating Subjectivity in Sweden" i Haci Akman, red., *Negotiating Identity in Scandinavia*, 1. udg., Berghahn Books, pp. 31–60.
- Nilsson, Kirsten (2023), "24-årige Gabriel Ziirsén: »Jeg prøver at hjælpe folk i Gaza med at dele billeder af det, der foregår. Fordi vores vestlige medier ikke deler det.«," *Politiken*, 5. november, <https://politiken.dk/danmark/art9598643/%C2%BBJeg-pr%C3%B8ver-at-hj%C3%A6lpe-folk-i-Gaza-med-at-dele-billeder-af-det-der-foreg%C3%A5r.-Fordi-vores-vestlige-medier-ikke-deler-det%C2%AB>
- Olsen, T.V. (2024), Essay: Politisk aktivisme på kant med loven. *Magtudredningen 2.0*.
- Pastré, Marie (2023), "Danske jøder mærker konsekvenserne af et øget fokus på konflikten i Israel og Palæstina," *Information*, 6. november, s. 6–7.
- Pehrson, Nanna Sofie (2023), "Nogle har aldrig før deltaget i en demonstration. Nu går de på gaden for våbenhvile," *Politiken*, 30. november. <https://politiken.dk/debat/art9635149/Nogle-har-aldrig-f%C3%B8r-deltaget-i-en-demonstration.-Nu-g%C3%A5r-de-p%C3%A5-gaden-for-v%C3%A5benhvile>
- Pezzullo, Phaedra C. (2003), "Resisting 'national breast cancer awareness month': the rhetoric of counterpublics and their cultural performances," *Quarterly Journal of Speech*, 89(4): 345–65, <https://doi.org/10.1080/0033563032000160981>.
- Poulsen, Søren Pape og Mai Mercado (2023), "Kronik: Det var ikke Jens og Peter, der skrev Bravo, Hamas på Facebook i kølvandet på terrorangrebet," *Berlingske*, 17. november, s. 24.
- Rand, Erin J. (2012), "Gay Pride and Its Queer Discontents: ACT UP and the Political Deployment of Affect," *Quarterly Journal of Speech*, 98(1): 75–80, <https://doi.org/10.1080/00335630.2011.638665>.
- Rubin, Marcus (2023), "Marcus Rubin: Alle konflikters moder slår til igen, og automatreaktionerne går amok," *Politiken*, 4. november, <https://politiken.dk/debat/klummer/art9601532/Alle-konflikters-moder-sl%C3%A5r-til-igen-og-automatreaktionerne-g%C3%A5r-amok>
- Simons, Herbert W. (1970), "Requirements, Problems, and Strategies: A Theory of Persuasion for Social Mo-

- vements,” *Quarterly Journal of Speech*, 56(1): 1-11. <https://doi.org/10.1080/00335637009382977>.
- Sørensen, Allan (2023), “ Hamas har dybe rødder i Europa,” *Kristeligt Dagblad*, 15. december, www.kristeligt-dagblad.dk/udland/hamas-har-dybe-roedder-i-europa
- Srinivasan, Amia (2018), “The Aptness of Anger,” *Journal of Political Philosophy*, 26(2): 123–44. <https://doi.org/10.1111/jopp.12130>.
- Stanley, Samantha K. (2021), “From anger to action: Differential impacts of eco-anxiety, eco-depression, and eco-anger on climate action and wellbeing,” *The Journal of Climate Change and Health*, <https://doi.org/10.1016/j.joclim.2021.100003>.
- Van Stekelenburg, Jacquelin og Bert Klandermans (2013), “The social psychology of protest,” *Current Sociology*, 61(5–6): 886–905. <https://doi.org/10.1177/0011392113479314>.
- Stewart, Charles J. (1980), “A functional approach to the rhetoric of social movements,” *Central States Speech Journal*, 31(4): 298–305, <https://doi.org/10.1080/10510978009368070>.
- Stop Annekteringen af Palæstina (2023), “Retningslinjer,” *Instagram*, www.instagram.com/stopannekteringen/p/CyqgP59saQw/
- Stop Annekteringen af Palæstina (2024a), “Nakba Week of Rage,” *Instagram*, www.instagram.com/p/C6qBL83svuO/?utm_source=ig_web_copy_link&igsh=MzRIODBiNWFIZA==
- Stop Annekteringen af Palæstina (2024b), “Week of Rage,” *Instagram*, www.instagram.com/p/C2F6SEistT2/
- Teglskov, Mads Zachø (2024), “Grundløse, nedsættende anklager og lømmeladfærd hører ikke hjemme i kategorien seriøs demokratisk opførsel,” *Politiken*, 11. april, <https://politiken.dk/debat/ledere/art9853500/Grundl%C3%B8se-neds%C3%A6ttende-anklager-og-l%C3%B8mmeladf%C3%A6rd-h%C3%B8rer-ikke-hjemme-i-kategorien-seri%C3%B8s-demokratisk-opf%C3%B8rsel>
- Tidemann, Daniel (2024), “Han var klar til at kæmpe for Palæstina. Nu advarer han mod jødehad i Danmark,” *Berlingske*, 17. februar, s. 24–5.
- Tidemann, Daniel og Jens Beck Nielsen (2024), “Medierne fik én over nakken, da demonstranter trodsede minusgraderne til »rage week« for Palæstina – selv var de svære at få i tale,” *Berlingske*, 18. januar.
- Villemoes, Søren K. (2023), “En bevidstløs strøm af drivtømmer,” *Weekendavisen*, 26. oktober, www.weekendavisen.dk/2023-43/kultur/en-bevidstloes-stroem-af-drivtoemmer
- Vistisen, Anders (2023), “Debat: Muslimers fejring af terrorisme viser islams sande ansigt,” *Jyllands-Posten*, 17. oktober, s. 24.
- Welz, Claudia (2024), “Kronik: Gazakrigen skaber en giftig og farlig polarisering,” *Politiken*, 26. februar, s. 5.
- Woodly, Deva R. (2023), “Introduction: The Democratic Necessity of Social Movements”, i D. R. Woodly, red., *Reckoning: Black Lives Matter and the Democratic Necessity of Social Movements*, Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/oso/9780197603949.003.0001>
- Zimmermann, Nick (2024), “Kender du typen? Den selvfele kendis, som fedter for palæstinenserne,” *Jyllands-Posten*, 10. januar, <https://jyllands-posten.dk/debat/breve/ECE16742317/kender-du-typen-den-selvfele-kendis-som-fedter-for-palaestinenenserne/>
- Østergaard, Andreas (2024), “Anders Lund Madsen anklaget for at støtte folkedrab: ’Giftigt!’,” *B.T.*, 2. maj, www.bt.dk/politik/anders-lund-madsen-anklaget-for-at-stotte-folkedrab-giftigt